

Tóth Ágnes

Sípocska

Kaptafa bebicegett az előszobába, és titokzatos vigyort küldött felém főkabajusza alól.

– Hoztam ám valamit, csuda ajándékot – szúrte bagó marta fogai közt a szavakat. – A gyerekek örülni fognak. Nem akármilyen macska ez – bökött a hóna alatt mocorgó csomagra. – Ūri macska! Az öreg hölgyé volt, akit a tegnap temettek. Tudja, onnan a sárga házból. Nem hagyhattam magára az árvát. Születése óta az öreglány nevelte. Soha ki nem engedte. Ūgy vigyázott rá, akár egy szűzlányra – azzal kihalászott a dohos rongyból egy ördögszínű kandúrt.

– Rendben van – mondtam, pedig éreztem, hogy semmi sincs rendben. A díszhalakkal, a papagájjal és az aranyhörccsöggel éppen elég bajom volt, míg túl nem adtunk rajtuk. A hatodik emeletre pedig nem való macska.

Egy snapszra valót nyomtam az öreg markába és kikísértem. A férjem vidéken volt, a gyermekek táborban. Így hát ketten voltunk. Én és Belfegor. Ūgy ám. S hogy milyen igazat mondtott a vén suszter, az csak a következő napokban derült ki. Nem akármilyen macska volt ez!

Soha nem foglalkoztam behatóbban a macska lélek- és élettanával. Annyit tudtam, mint a legtöbb laikus ember: ellensége az eb. Egeret fog. Hízeleg, dorombol, karmol. „Cicc”-cel hívjuk, „sicc”-cel zavarjuk. És persze nyávog. Ha a farkára lépünk, akkor még jobban.

Ez a dög viszont érthetetlenül viselkedett, és átfogalmazta a macskákról alkotott véleményemet. Nem reagált a ciccre, mint ahogy a siccre sem. És soha nem nyávogott. Még akkor sem, amikor a farkára léptem vagy elhúztam a nótáját a feldöntött padlóváza miatt. Ha bekapcsoltam a rádiót vagy a televíziót, olyan lett a farka, mint az üvegmosó. Rémülten bújt a fotel alá, és úgy meresztette rám a szemét, mint a sarki jelzőlámpa szabad jelzéskor. A legváratlanabb pillanatokban beleharapott a lábujjamba vagy felugrott a hátamra, míg rá nem jöttem, hogy csak akkor teszi, ha becsenget valaki, vagy ha nagyon éhes...

Néhány nap alatt kikészített. Egyfolytában ideges voltam, ő pedig szomorú pofával gubbasztott. Elhatároztam, hogy takarítás után leviszem Kaptafához, s megkérem, adja másnak a dögöt. Majd kap egy felest cserébe.

Kinyitottam az ablakot. Fürdettem egy kicsit az arcomat a fényben. A sarki jegenyék úgy hajladoztak, ahogy a szél füttyült. Éreztem, hogy egyetlen fegyverem, az optimizmusom, ma nem fog csütörtököt mondani.

Ide látszott a sárga ház, ami ott töpörödött az iskola mellett. Eszembe ötlött az öreg hölgy, akivel csupán egyetlen alkalommal találkoztam. Botra támaszkodva, mégis egyenes, szinte gögös tartással araszolt el mellettem valami különös mosollyal az

ajkán. Mintha látna valamit, amit én nem láthatok.

– Dilis szegény – gondoltam akkor, aztán elfelejtettem. – Dilis, dilis, akár csak a macskája!

Hátranéztem a vállam fölött. Belfegor ott szunyókált a fotelben. Először éreztem iránta szeretetet. Pár kedves szót intéztem hozzá, ami láthatóan zavarta. Kinyitotta a szemét, és idegesen meredt rám. Elfordultam és befogtam a számat.

Törölgettem a port. Rendeztettem a könyveket. A verebek csiripelése összekeveredett a gyerekek ricsajával. A nap megcsillant Belfegor bársonyos szőrén. Hirtelen sípszó hallatszott, aztán már nem tudok visszaemlékezni arra, hogy mi történt tulajdonképpen. Belfegor felkapta a fejét. Meg mernék esküdni,

hogyan leírhatatlan öröm ült a pofáján, és egy másodperc töredéke alatt kivetette magát az ablakon.

A szívverésem elakadt. A lélegzetem szintén. Nem bírtam mocogni sem. Vad dolgok cikáztak át az agyamon. Megbolondult bánatában. Utált, és öngyilkos lett miattam. Az ablakfába kapaszkodtam, és lenéztem. Mozdulatlanul feküdt az aszfalton.

Alig leltem rá a papucsomra. Az ajtóhoz rohantam, és szinte nekivágódtam Kaptafának. Kissé bizonytalanul állt. Szájából egy ezüstözött fémrudacs kát vett ki, felém nyújtotta, és így szólt:

– Elfelejtettem odaadni a sípocskát... Tudja, a megboldogult süketnéma volt. Mindig ezzel hívta a macskáját.

